

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 52.

30te december 1894.

20de aarg.

Bagerguten.

Børneblad

Indkommer hver søndag og koster 50 cents for året, bestalt i forstid. I passer til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar abonnitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Udervisningsplan for søndagsskolen.

Enogfemtiende lektse.

Om alterens sakramente. III.

ABC-klassen: 1 Kor. 11, 28, 29: „Hvert menneske prøve sig selv, og saaledes æde han af brødet og drikke af kalken! Thi hvo som æder og drikker uværdig, æder og drikker sig selv til dom, idet han ikke gjør forskjel paa Herrens legeme.“

Katekismus-klassen: } Samme som
Forklarings-klassen: } ovenfor og
Luthers svar paa det spørgsmaal: Hvem modtager da dette sakramente værdig?

U t k.

1. Hvor mange har fortjent at modtage Jesu legeme og blod eller er det værd? Ingen.
2. Hvorledes skal vi da forstaa dette om at modtage sakramentet værdig? Spørgsmalets mening er: Hvem modtager sakramentet saaledes, som det er værdigt og ret, det er, saaledes, at det sker til Guds ære og hans eget gavn?
3. Hvad skal vi bømme om fasten og anden legemlig bereidelse til at modtage sakramentet? Saadant er vel en smuk sikk; men det er dog noget udbortes, som ogsaa en vantro kan gjøre.
4. Hvem alene er da ret bereidt? Den, som tror de ord: „Det gives for eder“, og: „Det udgydes for eder til Indernes forladelse.“
5. Hvorfor det? Fordi de ord: „for eder“, kræber troende hjerter.
6. Hvem modtager altsaa dette sakramente uværdig og uberebt? Den, som ikke tror disse ord.
7. Hvad skal vi derfor gjøre, før vi nyder nabberens? Vi skal prøve os selv, om vi angret vor synd, tror paa Jesus og vil forlade alle synder (1 Kor. 11, 28, 29).
8. Hører de saggstroende, som søger sig uværdige, men gerne vilde have en fast tro, til de uværdige og uberebte? Nej; thi Kristus indbyder dem for at tilgive og styrke dem.
9. Hvad modtager egentlig de, som gaar uværdig til alters? De modtager ogsaa i kraft af Jesu ord hans legeme og blod, men til dom.
10. Bør saadanne vantro hedes til Guds bord? De, om hvem man ved og kan bevise, at de er ubøjselige og vantro, bør ikke hedes til Guds bord.
11. Hvorfor bør vi ofte gaa til alters? Kristus beder os komme „ofte“, fordi vi ofte trænger til at styrkes i troen og nærmere at fornes med vor herre og frelser.

Lessons for the Sunday School.

Fifty-first Lesson.

OF THE SACRAMENT OF THE ALTAR. III.

ABC Class: 1 Cor. 11, 28, 29: „Let a man examine himself, and so let him eat of that bread, and drink of that cup. For he that eateth and drinketh unworthily, eateth and drinketh damnation to himself, not discerning the Lord's body.“

Catechism Class: } Same as above, and
Explanation Class: } Luther's answer to the question, Who, then, receives this sacrament worthily?

INSTRUCTION.

1. How many have *deserved* to receive the body and blood of Jesus? No one.
2. How are we, then, to take the words, „receives this sacrament *worthily*?“ The meaning of the question is: Who receives this sacrament in a worthy and right manner, in such a manner, that it is received to the glory of God and to his own salvation?
3. How ought fasting and other bodily preparation to be regarded? They are a good discipline or custom, but yet an outward custom, which also unbelievers can adopt.
4. Who alone, then, is truly worthy and well prepared? He that has faith in these words, „Given and shed for you, for the remission of sins.“
5. Why so? Because the words, „for you“, require truly believing hearts.
6. Who, therefore, receives this sacrament unprepared? He that does not believe these words.
7. What must we, therefore, do, before we go to the Lord's supper? We must examine ourselves, whether we regret our sin, believe in Jesus, and are willing to renounce all sin.—1 Cor. 11, 28, 29.
8. Are people of weak faith, who feel themselves unworthy, but long after a firm faith, to be regarded as unworthy or unprepared? No; Christ invites such ones to come, that he may forgive and strengthen them.
9. What do they receive who go to the Lord's supper unworthily? By virtue of Christ's word, they also receive his body and blood, but unto damnation.
10. Should such unbelievers be admitted to the Lord's table? No; they, of whom it is known and can be proved that they are impenitent and unbelieving, ought not to be admitted to the Lord's table.
11. Why ought we often to go to the Lord's supper? Christ asks us to come „often“, because we often need to be strengthened in faith, and to come into a closer union with our Lord and Savior.

De hellige, af Gud indgivne skrifter er tilstrækkelige til al undervisning i sandheden.—[Athanasius.]

En julehistorie.

Det var ved den hellige juletid. I en liden hytte ved landveien sad et par søskende. Bedstemoderen var gaaet paa arbejde; pigen strikkede, og gutten nåfede garnet, som bedstemor igaar havde spundet. Det var kaldt og trist, og de smaa var vist heller ikke glade tilmode; thi de saa meget lille og alvorslige ud.

„Hvad mener du, Frederik“, begyndte pigen endelig; „mon vi faar noget til julen iaar?“

„Jeg ved ikke, Anna; jeg synes ikke, det ser ud dertil. Bedstemor er altid saa bedrøvet og siger, at hun har kun gjæld og ingen penge“, svarte broderen.

„Ja“, vedblev Anna og holdt op med at strikke, „tænk blot, Frederik, da jeg vaagrede inat, hørte jeg, at bedstemor græd. Saa stod hun op — jeg saa det tydelig, for maanen skinnede gennem vinduet — og faldt paa knæ og bad Vorherre om, at han dog maatte hjælpe hende ud af hendes store nød. Jeg forstod ikke alt, men jeg hørte, at hun sagde: O kjære herre og Gud, hold dog din beskyttende haand over os og hjælp, at de ikke jager mig og mine to smaa, forældreløse børn ud af huset. Derpaa gik hun igjen tilfængs og græd ikke mere.“

Frederik hørte ængstelig paa søsteren.

„Ja“, sagde han, „nylig var her ogsaa en mand, som var meget bred. Jeg tror, at han vilde have penge af bedstemor, men hun havde ingen.“

Og nu arbejdede børnene videre og talte længe ikke til hverandre.

„Saa, nu har jeg ikke mere uldgarn“, sagde Anna endelig, idet hun reiste sig og gik ud af døren.

Her trykkede hun sig op i en krog ved gangvinduet og vilde netop til at knæle ned paa gulvet, da Frederik ogsaa kom.

„Hvad vil du, Frederik?“ spurgte den lille.

„Bede“, svarte han.

„Jeg ogsaa.“

Og nu faldt børnene paa knæ og foldede sine hænder.

„O, kjære Herre Jesus“, begyndte Anna, „hjælp du os, at de ikke jager os ud af vort hus!“

„Og lad bedstemor ikke græde for meget“,

tilspøiede Frederik, „og lad os blive gode børn og giv os ogsaa lidt til julen, kjære Jesus! Amen.“

I dette øieblik gik yderdøren op, bedstemoderen traadte ind, nikkede venlig til børnene, gjorde ild paa og tilberedte det tarvelige aftensmaaltid.

Den gamle kone syntes idag at være mere fortrøstningsfuld end igaar, og børnene var nu ogsaa blevne glade; thi de havde jo kastet sin sorg paa vor Herre Jesus. Desuden havde bedstemoderen rost dem for deres sluttige arbejdsomhed. Lykkelige lagde de sig derfor til ro, og ingen merkede, at bedstemoderen igjen stod op henimod midnat og i en inderlig bøn under mange taarer raabte til Herren om hjælp i sin store nød.

Jo, Gud ske lov, en merkede det dog, Jesus, som siger: „Frygt ikke, tro kun!“

Julen nærmede sig! Hjertene var glad bevægede. Børnene fortalte hverandre om juleudstillingen i den nærliggende kjøbstad og de mange store juletræer, som var opstillede tilslags paa torvet o. s. v. Forældrene havde endnu et og andet at udrette og var mere eller mindre optagne af det verdslige; det var kun saa sjæle, som i aanden traadte ind i betlehemskalden og saa det kjærlighedens under, som skede her; det var kun saa, der lod sig skjænke den sande julebelsignelse, som den albarmhjertige Gud har forbeholdt sine. Min lille Frederik og Anna merkede dog lidt til den.

„Jesusbarnet tilhører os jo“, trøstede Frederik sin søster, naar denne begyndte at blive sørgmodig fremt ved andre børns fortællinger om, hvilke smukke ting de havde ibente. „Vær kun glad, Anna; lærerinden hente i aften siger: „Hvem der har Jesus, har alt.“

Endelig kom saa juleaften.

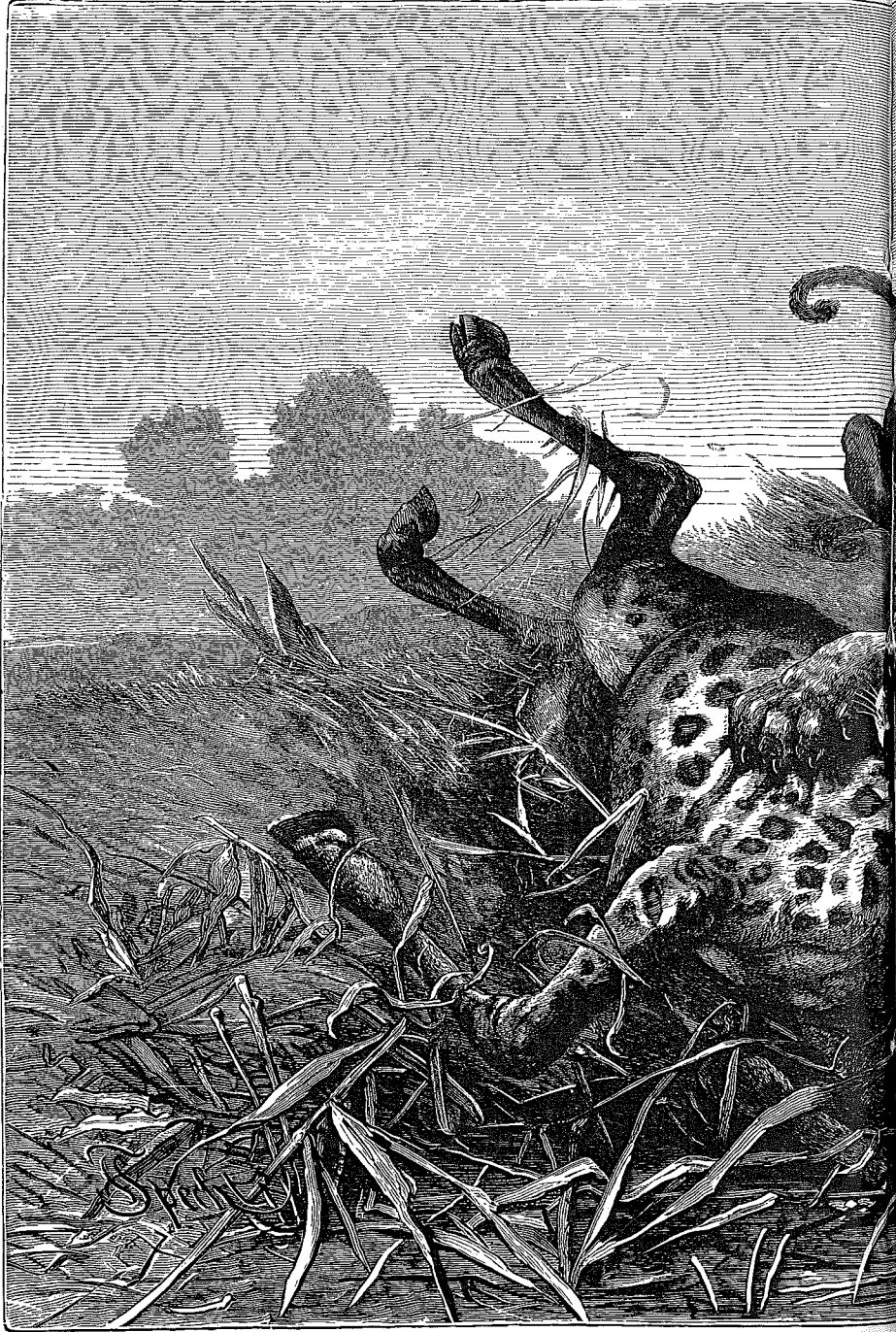
Det var et overmaade smukt vinterveir; den igaar faldne sne var frossen, og en klar himmel bredte sig ud over jorden, som med sit hvide teppe prægtig straalende i solskinnet.

Denne dag benyttede en ung englænder, som studerte i kjøbstaden, til en spadsertur gennem gaderne.

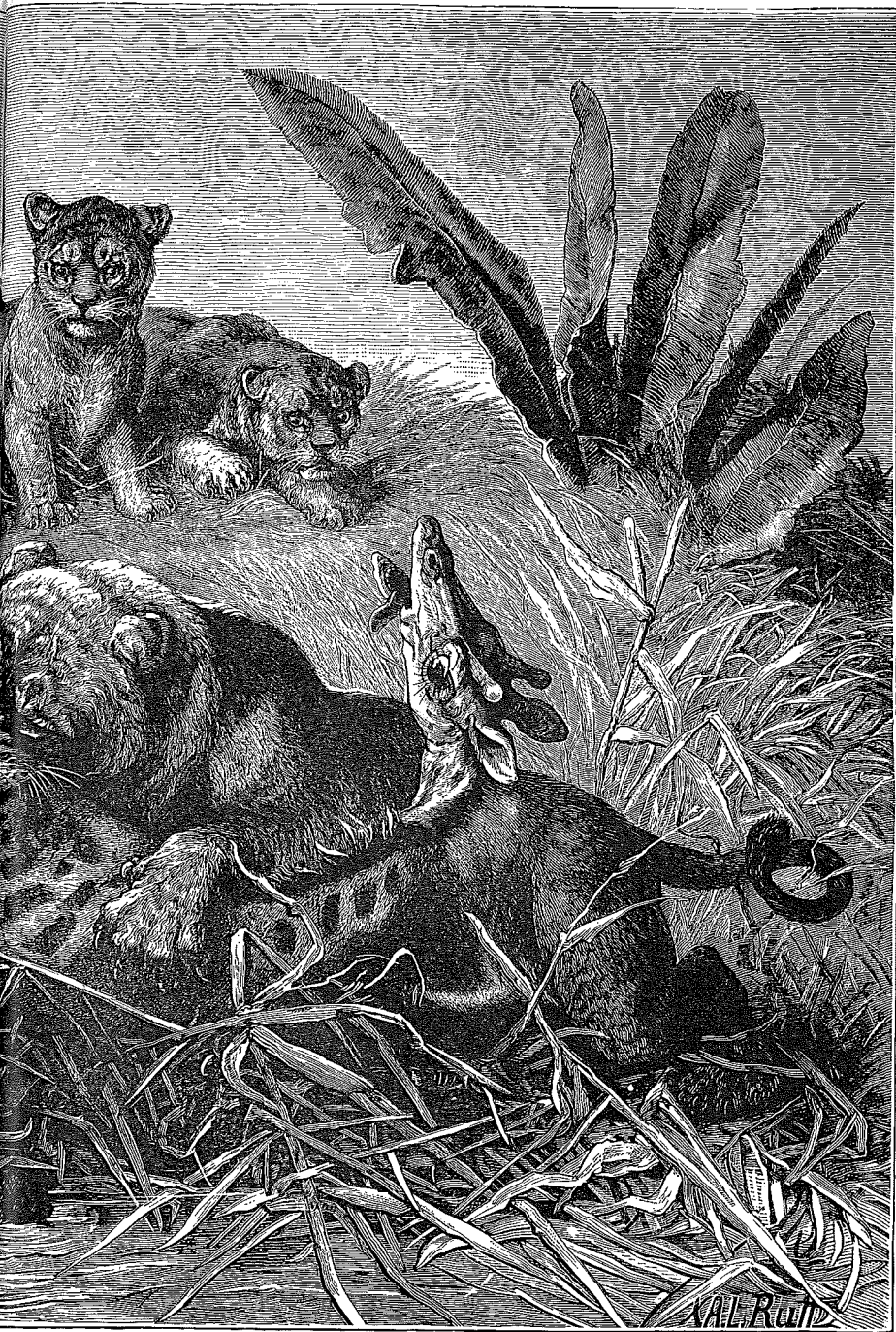
Da han kom til raadhuset, saa han, at mange mennesker gik derind.

„Hvad mon der er paafærde?“ tænkte han og fulgte med ind i salen.

Her holdtes auktion.

En lovesa

e paa jagt.

„Første gang 590 kroner!“ lød det med høi røst.

„Hundredet maa vel være fuldt“, tænkte englænderen og bød 600.

Almindelig tausshed. Da ingen havde lyst til at byde mere, faldt hammeren.

„Hvad er det, jeg har kjøbt?“ spurgte den unge mand en af de nærmeststaaende.

„Et hus, et hus!“ rusede det gennem hele salen.

„Naa, vær da saa venlig at vise mig min eiendom“, sagde englænderen.

Auktionsbudet førte ham gennem forskellige gader og et stykke ud over landeveien, hvor han standsede ved en liden hytte. Vi kjenner den allerede, det er den stakkars, fattige bedstemoders bolig.

„Her er Deres hus, min herre“, sagde han. „Det gjør mig ondt, at det ikke er større og smukkere.“

Englænderen traadte ind for at tage sin eiendom i øiesyn.

Han aabnede den lave stuedør. Der sad en gammel, fattig kone ved bordet foran den aabnede bibel og græd bitterlig; ved siden af hende sad de to smaa børn, som klyngede sig op til bedstemoderen og syntes at ville trøste hende.

„Hvorfor græder De? spurgte den unge herre venlig.

„At, hvorledes kan jeg lade det være?“ svarte den gamle og saa med sine taarefyldte øine op paa ham. „Jeg er en fattig, gammel kone, som sidder i gjæld op over ørene, og idag bliver mit lille hus solgt ved auktion, og jeg ved aldeles ikke, hvor jeg skal hen med mine to smaa, forældreløse børnebørn.“

Et øieblik holdt hun inde, men saa tilføjede hun med fast stemme:

„Dog, den gode Gud lever jo endnu.“

„Ja, han lever, vær De ved godt mod, min kjære kone“, svarte englænderen. „Er der ikke andet veien, saa kan jeg hjælpe Dem, for jeg har kjøbt Deres hus, og jeg giver Dem det tilbage igjen. Giv saa Gud, at De endnu længe og ved god helbred maa bo deri!“

Den stakkars kones overvældende glæde gjorde hende ganske stum; ogsaa børnene sad maalløse og saa paa den venlige herre med det straalende ansigt.

En stund stod han og glædede sig hjer-

telig over de fattiges lykke, men da konen endelig fik samlet sig og vilde gribe hans haand for at tolke ham sin taknemmelighed, var han forsvunden.

Hurtig ilede han tilbage til kjøbstaden, og imedens opsendtes fra hytten inderlige takkebønner til Herren. Børnene saa paa hverandre og nikkede. De havde vidst, at den Herre Jesus vilde hjælpe; thi de havde jo bedt ham derom.

En saadan juleaften var endnu aldrig oplevet i denne hytte. Bedstemoderen hentede i sin store glæde et lidet grantræ fra den nærliggende skov og pyntede det med æbler og lys. Og Frederik fremsagde det skriftsted, han til julen havde lært i afslet: „Saa har Gud elsket verden, at han har givet sin søn den enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv.“

Bedstemoderen læste nu julehistorien i Lukas's evangelium, 2det kapitel; derefter læste alle:

„Julen har bragt velsignet bud,
Du glædes gamle og unge.
Hvad englens lang i verden ud,
Du alle smaa børn skal sjunge.
Ørenen fra livets træ staar stjønt
Med lys som jule paa kviste, —
Det barn, som sig glæder fromt og stjønt,
Skal aldrig den glæde miste.“

Da gik døren op, og en tjenestepige traadte ind med en stor kurb, som hun satte paa bordet.

„En hilsen fra eders ven i kjøbstaden“, sagde hun.

Og nu aabnede hun kurven og bredte dens indhold ud: Klædningsstykker, sukkerkager, billeder, soldater og meget andet.

De to børn var tilmode, som om de saa ind i himmelen; men i bedstemoderens øine perlede atter taknemmelighedens taarer, og hun udbød:

„O Gud, det er for meget, det er for meget, jeg er ikke din naade og godhed værd!“

Hun rakte tjenestepigen haanden.

„Herren, der leder hjerterne som vandbætte“, sagde hun, „gjengjælde den ædle belgjører det i tid og evighed! Hvad han har gjort for os, det gjøre Herren igjen for ham; han velsigne ham tusendfoldig herne og skænke ham engang hisset en bolig i Faderens hus!“

Dg børnene foldede hænderne og jublede:

„Være være Gud i det høieste
Dg fred paa jorden,
I menneskene en velbehagelighed!“

Herken bedstemoderen eller børnene for-
glemte nogenstinde det naadens under, Her-
ren dengang lod vederfares dem, og naar
der senere kom trange tider, saa sang de
med troens frimodighed:

„San, som har hjulpet hidindtil,
San hjælper nok herester.“

Det farlige strømdrag.

Jeg var engang vidne til en forfærdelig
hændelse, siger en engelskmand i sin
reisebeskrivelse, en hændelse, som for mig
betegner en endnu skrækkeligere.

Jeg stod ved Niagaraflodens bred et stykke
ovenfor det sted, hvor vandet med brusende
fart styrter ned i det forfærdelige dyb. Jeg
betragtede den majestætiske flods løb, som
paa det sted, hvor jeg stod, endnu gik lang-
somt og stille, medens jeg hørte vandfaldets
brusen i det fjerne. Medens jeg saaledes
stod fordybet i tanker, saa jeg en baad glide
forbi. I denne befandt sig nogle unge
mænd, som havde gjort en lystreise langs-
med floden. Idet de sagte gled fremad med
den sagte strøm, fordreb de tiden med munter
skjemt; de havde jo aarer og taug i bered-
skab, om saadant skulde behøves.

Pludselig fik jeg høre, at en stemme fra
stranden tilraabte dem: „Unge mænd! tag
eder iagt; I er tæt ved strømdraget!“

„Det ved vi meget vel, og vi er ikke saa
dumme, at vi tænker at udfætte os for dette.
Naar vi merker den mindste fare, griber vi
aarene fat og ror mod stranden.“

„Vogt eder, I unge mænd! I er virke-
lig i fare“, raabtes der atter fra stranden.

„Hvad er da paafærde?“

„Strømdraget er nær!“

„Det ved vi, men det er endnu ikke saa
farligt. Vi kjender vel, naar strømmen
bliver for stærk. Da skal vi nok vende om.“

„I er fortabte, unge mænd! om et øie-
blik er I grebne af fossen!“

Endnu nogle steblikke — og, som greben

af en usynlig magt, begyndte den lille baad
at ile fremad mod faldet.

De unge mænd arbejdede nu af al kraft,
men — det var forsent! Under frygtelige
angstraab og forbandelser bortførtes de som
en spaan og forsvandt snart i det gruelige
svæla.

Saaledes bortføres ogsaa „ved syndens
bedrag“ aar efter aar tusender af mennesker
mod en endnu frygteligere afgrund. De
siger: Naar vi ser faren, skal vi vende om;
men inden de formoder det, gribes de saa
vældig af syndelysternes forførdelige strøm-
drag, at de snart er rebningsløst fortabte.
Derfor — idag! idag!

En klog hund.

En landsby i Ungarn gif en liden ti
aar gammel pige til en længere bort-
liggende landsby for at bringe noget til
sin gifte søster. Den store gaardshund, som
var hendes specielle ven, fulgte hende paa
vandringen og vilde ikke lade sig jage hjem,
skjønt pigen flere gange forsøgte det. Paa
veien blev hun overrasket af et voldsomt
sneveir, og hun blev tilslut saa træt og
forfrosen, at hun satte sig ned ved veikanten
og sov ind. Men hvad gjorde nu hendes
tro ledsager? Den krøb hen og lagde sig
saa tæt ind til hende som muligt, og da
man efter nogle timers forløb fandt barnet,
saa hunden med sit hoved over pigens bryst,
hvorved den bragte hende saa megen varme,
at den reddede hende fra at fryse ihjel.

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til
samme pris som iaar. Det vil blive forsendt
til alle, som har betalt bladet for dette
aar.

For at opmuntre til forstudsbetaling vil agen-
terne erholde 1 indbunden aargang af 1891, 1892,
1893 eller 1894 for hver \$5.00, som er betalt i
forstud inden 1ste mars 1895. Dette udgjør en
meget pen bog paa 416 sider, hvoraf 156 med
billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Ogsaa en undskyldning.

En prest havde paa skolen talt med børnene om Guds almagt og verdens stabelse og spurgte saa en af gutterne: "Sig mig nu, Hansemand, hvem har skabt vore smukke fjelde?"

Da gutten ikke straks svarede, kom en anden med følgende svar:

"Det kan ikke Hansemand vide; for han flyttede først hid i forrige uge."

Du, Gud, ser mig.

En liden pige, som var ulydig, blev straffet af sin moder for sin slette opførsel og paamindet af hende om, at Gud saa hende, naar hun gjorde uret, og at han ikke havde behag i uldige børn. Derefter ansøgte moderen skriftens ord: "I børn, værer eders forældre lydige i alle ting!"

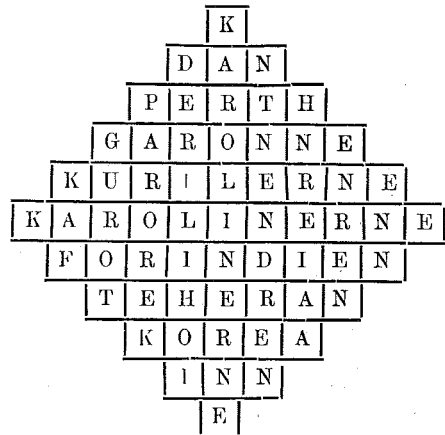
"Gud kunde ikke se mig, thi gardinerne var nede," sagde den lille forbryderste i den formening, at siden det var aften, og gardinerne var rullede ned for vinduet, kunde Herrens øie ikke iagttage hende.

Dette var et fire aars gammelt barns tanker, men jeg frygter for, at der findes meget ældre gutter og piger, som undertiden, naar de gjør uret, skjuler sig paa et eller andet sted og indbilder sig, at Gud ikke ser dem.

Atter om en moders kærlighed.

En gribende scene fandt for nogen tid siden sted ved en jernbanestation i Belgien. Banevogterens to smaa børn laa og legede mellem skinnerne, da i det samme hurtigtoget fra Lüttich kom brusende. Børnenes moder styrtede til, men for sent. Skjønt lokomotivføreren bremsede af alle kræfter, knustes moderen og det ene barn under hjulene, medens det andet barn slyngedes tilside og slap med nogle skrammer.

Opl. paa diamantgaaden i nr. 49.

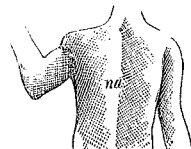
Opløsning paa gaader i nr. 50.

1. Brændeneøie. 2. Hovedet.

Billedgaade.

E

1